

РЕШЕНИЕ

№ 3439

гр. С., 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 48 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА

при участието на секретаря МАРИЯ АТ. ДРАГАНОВА
като разгледа докладваното от ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА Гражданско дело № 20231110106199 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1, вр. чл. 235 ГПК, вр. чл. 422 ГПК.

Образувано е по искова молба на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК ***** срещу Д. Ж. В., ЕГН ***** и Д. В. В., ЕГН ***** , с която са предявени по реда на чл. 422 ГПК кумулативно съединени установителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД, с искане за признаване за установено, че ответниците дължат на ищеца следните суми: сумата от 876,74 лв. - цена на доставена от дружеството топлинна енергия за имот с абонатен № 181317 (съгласно допуснатата поправка на очевидна фактическа грешка в заповедта за изпълнение и уточнение на исковата молба в открито съдебно заседание на 18.10.2023 г.), находящ се в гр. С., ж. к. „К.П. III“, бл., вх., ет., ап., за периода 01.05.2019 г. - 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 01.11.2022 г. до изплащане на вземането, сумата от 141,44 лв. – мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2020 г. - 14.10.2022 г., сумата от 35,33 лв. - цена на услуга за дялово разпределение на топлинна енергия за периода 01.09.2019 г. - 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 01.11.2022 г. до изплащане на вземането, както и сумата от 7,58 лв. - мораторна лихва върху цената на услуга за дялово разпределение за периода 31.10.2019 г. - 14.10.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч. гр. д. № 59380/2022 г. по описа на СРС, 48 състав. Вземанията се претендират при разделна отговорност, при квоти по 1/2 част за всеки от ответниците.

Ищецът твърди, че между страните е налице облигационно отношение по договор за продажба на топлинна енергия при общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ обвързват потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период до имота на ответниците

топлинна енергия, като последните не са заплатили дължимата цена, формирана по системата за дялово разпределение. Твърди, че съгласно приложимите общи условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнася вземането, а като не са сторили това, ответниците са изпаднали в забава, поради което дължат обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия. Поддържа, че съгласно чл. 139 ЗЕ разпределението на ТЕ между клиентите в СЕС се извършва по системата за дялово разпределение при наличието на договор с лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. Сочи, че в настоящия случай услугата за дялово разпределение на топлинна енергия в сградата се извършва от „Т.С.” ЕООД на база реален отчет на уредите за дялово разпределение в съответствие с Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването, за което също се дължи възнаграждение, съответно лихва за забава, доколкото то не е заплатено от ответниците в срок. Ето защо моли за уважаване на предявените искове. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответниците, с който оспорват предявените искове като недопустими и неоснователни. Оспорват между страните да е налице договор за продажба на топлинна енергия, доколкото считат, че разпоредбата на чл. 153, ал. 1, вр. чл. 150 ЗЕ противоречи на чл. 6 и чл. 7 от Директива 2011/82 на ЕС. Считат, че тази конструкция на ЗЕ противоречи и на ЗЗП. Поддържат, че исковата молба е нередовна, доколкото ищецът не е уточнил основанието на претенциите си, не е изложил твърдения за сключен между страните писмен договор и не е индивидуализирал същия. Правят възражение, че сумите са недължими, а също и са завишени. Твърдят, че разпоредбите на ЗЕ, които задължават собственика на имот да е потребител на топлинна енергия и клиент на ищеца, противоречат на правото на ЕС, както и на чл. 17, ал. 3 от КРБ. Посочват, че издадената срещу тях заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК е нищожна, съответно предявените искове за установяване на вземанията по същата са недопустими, което обосновават с практика на Съда на ЕС и норми от общностното право. Твърдят, че са налице нарушения на европейското законодателство, подробно посочени в отговора на исковата молба, както и излагат доводи за нищожност на клаузите от ОУ поради противоречието им с разпоредби на нормативни актове от различен ранг. Считат, че е налице и хипотеза на непоръчана доставка. Позовават се на решение по адм. д. № 13721/2017 г. и решение по адм. д. № 14350/2019 г. по описа на ВАС. Оспорват като недължима цената на ТЕ за сградна инсталация, в случай че такава е начислена. Оспорват цената на ТЕ да е начислена въз основа на реален отчет на уредите. Оспорват дължимостта на задължението за дялово разпределение, доколкото считат, че то не е дължимо на ищеца. Навеждат доводи, че от представените доказателства не може да се направи извод, че ищецът действително е продал на ответниците топлинна енергия. Правят възражение за настъпила погасителна давност. Оспорват и задълженията за лихва за забава. Молят за отхвърляне на исковете и за присъждане на разноски.

Съдът, след като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от

фактическа страна:

Със заявление от 01.11.2022 г. „Т.С.“ ЕАД е сезирало съда с искане за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу Д. Ж. В. и Д. В. В. за следните суми: сумата от 876,74 лв. - цена на доставена от дружеството топлинна енергия за имот с абонатен № 181317 (съгласно допусната поправка на очевидна фактическа грешка в заповедта за изпълнение и уточнение на исковата молба в открито съдебно заседание на 18.10.2023 г.), находящ се в гр. С., ж. к. „К.П. III“, бл., вх., ет., ап., за периода 01.05.2019 г. - 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 01.11.2022 г. до изплащане на вземането, сумата от 141,44 лв. - мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2020 г. - 14.10.2022 г., сумата от 35,33 лв. - цена на услуга за дялово разпределение на топлинна енергия за периода 01.09.2019 г. - 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 01.11.2022 г. до изплащане на вземането, както и сумата от 7,58 лв. - мораторна лихва върху цената на услуга за дялово разпределение за периода 31.10.2019 г. - 14.10.2022 г., сумите се претендират при условията на разделна отговорност, поравно от всеки длъжник. С разпореждане от 16.11.2022 г. съдът е издал исканата заповед за изпълнение, като в полза на заявителя е присъдена и сумата от 25 лв. - държавна такса и 50 лв. - юрисконсултско възнаграждение.

Заповедта е връчена лично на длъжниците, които са подали възражения в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК, като в срока по чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК заявителят е предявил иски за установяване на вземанията си по исков ред.

По делото са приети: Нотариален акт за продажба на недвижим имот № 55, том I, рег. № 727, дело № 55/1998 г., видно от който на 12.10.1998 г. В.К.Г. е продал на Д. Ж. С. процесния апартамент № 3, находящ се в жилищна сграда на блок № 344, бивш блок 44, вх., ет., находящ се в гр. С., ж. к. „К.П.“, ул. „У.Г.“, състоящ се от две стаи, дневна, кухня и сервизни помещения, със застроена площ от 83,81 кв. м., заедно с избено помещение № 15 и заедно с 2,945 % идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото, представляващо парцел 9 от кв. 219 по плана на гр. С., м. „К.П.“, и Нотариален акт за дарение на недвижим имот № 69, том VII, рег. № 9312, дело № 1173/2001 г., видно от който на 28.11.2001 г. Д. Ж. В. и Д. В. В. са дарили на сина си В. Д. В. процесния апартамент, придобит по време на брака: апартамент № 3, находящ се в жилищна сграда на блок № 344, бивш блок 44, вх., ет., находящ се в гр. С., ж. к. „К.П.“, ул. „У.Г.“, със застроена площ от 83,81 кв. м., заедно с избено помещение № 15 и с 2,945 % идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото, като дарителите са си запазили пожизнено и безвъзмездно правото на ползване върху имота, като е предвидено, че Д. В. ще ползва северната стая, а Д. В. другата стая и дневната, с общо ползване на кухнята и сервизните помещения.

От приетото Удостоверение изх. № 68-00-678/01.03.2015 г. от „Географска информационна система – С.“ ЕООД се установява, че стар адрес – ж. к. „К.П.“, ул. „У.Г.“, блок 44 се отнася за многофамилна жилищна сграда с шест входа, отразена с идентификатор 68134.1107.155.2 в кадастралната карта и кадастрални регистри, одобрени със Заповед №

РД-18-50/02.11.2011 г. на изпълнителния директор на АГКК, с настоящ адрес: ж. к. „К.П. III“, блок № 344, с вх., вх. Б. вх. В, вх. Г, вх. Д и вх. Е.

Представен и приет е и протокол от проведено на 10.08.2002 г. Общо събрание на етажните собственици на адрес: гр. С., ул. „У.Г.“, бл., вх., на което е взето решение да се сключи договор с „Т.С.“ ЕООД за извършване на услугата „топлинно счетоводство“ и са избрани представители, които да сключат договора от името на етажната собственост. Към този протокол е съставен списък на етажните собственици, които с подписите си са удостоверили горното решение, като срещу процесния апартамент № 3 и абонатен № 181317 е положен подпис за Д. Ж. В., който не е оспорен по делото.

Представен и приет е договор № 4614/01.10.2002 г., сключен между ЕС на адрес: гр. С., ул. „У.Г.“, бл., вх. и Б, като възложител и „Т.С.“ ЕООД като изпълнител за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия. Договорът е сключен за срок от две години, като е уговорено, че същият продължава автоматично действието си с всяка една календарна година в случай, че никоя от страните не го прекрати с писмено предизвестие, представено месец преди изтичане на срока на действие на договора – чл. 2.4 от същия.

Приети са и писмени доказателства, представени от третото лице – помагач с молба от 10.11.2023 г., а именно: индивидуални справки за отопление и топла вода за период м. 05.2019 г. – м. 04.2020 г. и за период м. 05.2020 г. – м. 04.2021 г. за абонатен № 181317 и документи за отчет на уредите за дялово разпределение на топлинна енергия за процесния период, неносещи подпис за клиент.

От страна на „Т.С.“ ЕАД са представени също съобщения към фактури и извлечение от сметка за процесния период.

За установяване доставката и цената на ТЕ в хода на производството е прието заключение на съдебно-техническа експертиза (СТЕ), което съдът кредитира по реда на чл. 202 ГПК. От него се установява, че дяловото разпределение на топлинна енергия е извършвано от „Т.С.“ ЕООД. Пълният отопляем обем на имота по проект е 196 куб. м. За периода 01.05.2019 г. - 30.04.2020 г. е осигурен достъп до имота за отчет на уредите за дялово разпределение. В имота не е имало радиатори, свързани към ВОИ. В банята е имало щранг лира (отоплително тяло без уред за дялово разпределение) – преминаващи тръби с топлинна мощност 522,24 кВтч, за която са начислени служебно 706,828 дялови единици и е изчислена и начислена ТЕ, отдадена от отоплителни тела в имота 670,959 кВтч. Не е начислявана ТЕ за отопление на имот от отоплителните тела в общите части като дял за имота. За имота е начислен разход на ТЕ за отопление от сградна инсталация на база пълен отопляем обем 196 куб. м., както и ТЕ за подгръване на вода за БГВ на база отчет по 2 бр. водомери – общ коригиран разход 24,422 куб. м. За периода 01.05.2020 г. - 30.04.2021 г. е осигурен достъп до имота за отчет на уредите за дялово разпределение. В имота не е имало радиатори, свързани към ВОИ. В банята е имало щранг лира (отоплително тяло без уред за дялово разпределение) – преминаващи тръби с топлинна мощност 522,24 кВтч, за която са начислени служебно 866,114 дялови единици и е изчислена и начислена ТЕ, отдадена от отоплителни тела в имота 1264,451 кВтч. Не е начислявана ТЕ за отопление на имот от

отоплителните тела в общите части като дял за имота. За имота е начислен разход на ТЕ за отопление от сградна инсталация на база пълен отопляем обем 196 куб. м., както и ТЕ за подгряване на вода за БГВ на база отчет по 2 бр. водомери – общ коригиран разход 20,952 куб. м. Според вещото лице дяловото разпределение на топлинна енергия за процесния имот и период е извършвано в съответствие с Методиката за дялово разпределение на ТЕ в СЕС, Приложение към чл. 61, ал. 1 от Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването, ДВ. бр. 34/24.04.2007 г., изм. ДВ бр. 60/07.07.2020 г. и Наредба № ЕРД-04-1/12.03.2020 г. за топлоснабдяването, обн. ДВ бр. 25/20.03.2020 г. Ищецът при начисляване на сумите по фактури е прилагал одобрените цени на ТЕ, действащи по време на процесния период. Експертът не е констатирал добавяне на топлинна енергия към изчислената такава за сградна инсталация от фирмата за дялово разпределение за двата отчетни периода. Установено е, че технологичните разходи в абонатната станция са отчислявани от доставената в абонатната станция топлинна енергия и са били за сметка на „Т.С.“ ЕАД съгласно нормативната уредба. Вещото лице е посочило, че за исковия период 01.05.2019 г. - 30.04.2021 г. (с отчитане на изравнителните сметки) главницата за ТЕ възлиза на 876,75 лв. В тази сума не са включени изравнявания, корекции и просрочени задължения от предходни периоди, както не са включени и стойности по фактури за извършване на услугата дялово разпределение на ТЕ. От заключението се установява също, че топломерът в абонатната станция е преминавал метрологични проверки на 19.10.2017 г. и на 03.09.2021 г., като не са констатирани отклонения. Разпитано в съдебно заседание вещото лице уточнява, че за отчетен период 2018 г. – 2019 г. няма свидетелства за метрологична проверка на общия топломер, тъй като „Т.С.“ ЕАД не е имало договор с фирма за проверка на топломерите, но въпреки това общият топломер е бил годен за исковия период, тъй като не са констатирани отклонения при последващата проверка.

От приетата съдебно – счетоводна експертиза (ССЧЕ), която съдът кредитира по реда на чл. 202 ГПК, се установява, че няма данни за извършени плащания на сумите, предмет на делото. Общата стойност на изравнителните сметки за периода м. 05.2019 г. – м. 04.2021 г. е в размер на -31,26 лв. и представлява разлика за получаване, която сума е извадена от първоначалното задължение на абоната за процесния период. От изравнителните сметки за връщане няма погасени задължения извън процесния период. Стойността на потребената ТЕ за периода м. 05.2019 г. - м. 04.2021 г., с включени изравнителни сметки за същия период и възстановена сума от корекция цена е в размер на 876,74 лв., лихвата за забава за периода 15.09.2020 г. - 14.10.2022 г. е в размер на 141,44 лв., главницата за дялово разпределение за периода м. 09.2019 г. - м. 04.2021 г. е в размер на 35,33 лв., а лихвата за забава върху нея, изчислена за периода 31.10.2019 г. - 14.10.2022 г. – 7,58 лв.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

В предмета на делото са включени установителни икове, предявени в срока по чл. 415 ГПК от кредитор, в чиято полза е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, срещу която са подадени възражения от длъжниците по чл. 414

ГПК. Целта на ищеца е да се установи със сила на пресъдено нещо спрямо другата страна съществуването на вземанията, предмет на издадената заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК.

Неоснователно е направеното от ответниците възражение за недопустимост на исковите поради нищожност на издадената заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК. Със заповедното производство се цели да бъде проверено дали вземането е безспорно или съществува спор между страните относно дължимостта му, като след постъпило възражение срещу заповедта за изпълнение и предявен установителен иск, в хода на исковото производство съдът се произнася по материалноправните предпоставки за уважаване на иска относно вземането. Съдът счита, че доколкото заповедта е издадена в рамките на правораздавателната му компетентност, в изискуемата писмена форма и има изискуемото нормативно определено съдържание, а волята на съда е ясно изразена, заповедта за изпълнение не е нищожна. В процесната заповед за изпълнение се съдържа основанийето на вземането – доставена топлинна енергия, цена на услуга за дялово разпределение, лихва за забава, съответно разноски за водене на производството. Заповедта за изпълнение не съставлява акт, несъвместим с основите на установения правов ред, нито с нея е разпоредено изпълнение на действие, което е престъпление. Неоснователен е доводът, че в нарушение на чл. 411, ал. 2 ГПК не е съставено писмено разпореждане, от което да е видно, че не са налице отрицателните предпоставки, посочени в същия текст. Наложилата се съдебна практика е в посока, че съдът издава изрично и отделно разпореждане само в случаите, когато изцяло или отчасти отхвърля заявлението за издаване на заповед за изпълнение, а в останалите случаи, когато подаденото заявление изцяло се уважава, съдът издава разпореждане, което се инкорпорира в самата заповед. Липсва необходимост от издаването на нарочен съдебен акт – разпореждане, с който да се разпорежи издаването на заповед за изпълнение, при условие, че същият се съдържа в самата заповед за изпълнение на парично задължение (в този смисъл е и определение № 300/27.03.2018 г. по гр. д № 3842/2017 г. по описа на ВКС, IV г. о.), с оглед което заповедта за изпълнение не е нищожна на това основание. Останалите възражения срещу заповедта по чл. 410 ГПК касаят съществуването на вземанията на кредитора, което е предмет на установяване в производството по чл. 422 ГПК и са относими към преценката за основателност на исковите, но нямат отношение към валидността на заповедта за изпълнение.

По отношение на исковата молба не се констатира твърдяната нередовност. Ищецът е съобразил исковата молба с изискванията за редовност, като е изложил точно фактическите обстоятелства, на които основава исковите си претенции, и конкретно е формулирал искането си към съда. Исковите претенции са заявени с размер и период, по начин, идентичен с отразеното в заповедта за изпълнение, като непосочването отделно каква сума се дължи за топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, за топлинна енергия, отдадена от отоплителните тела и за топлинна енергия за битово горещо водоснабдяване не представлява нередовност на исковата молба, както и не пречи правото на защита на

ответниците. Непредставянето на писмен договор с потребителите с оглед липсата на твърдения такъв да е бил сключен между страните, в случая също не е изискване за редовност на исковата молба. Ето защо съдът приема, че исковете са допустими и подлежат на разглеждане по същество.

За да се уважат предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ в тежест на ищеца е да установи, че за исковия период между страните е съществувало валидно правоотношение, по силата на което се е задължил да доставя до имота на ответниците топлинна енергия срещу задължение на последните да заплащат стойността ѝ, че ищецът е изпълнил своите задължения и е доставил конкретно количество топлоенергия, начислил е суми за него съобразно действащата към съответния момент нормативна уредба, които са в размер поне на исковата сума, че е извършена услугата за дялово разпределение на топлинна енергия в полза на ответниците, които са поели задължение да заплатят тази сума на ищеца и договорения размер на възнаграждението.

За да се уважат предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове с правно основание чл. 86 ЗЗД в тежест на ищеца е да установи възникването на главен дълг и изпадането на ответниците в забава - уговорен падеж за плащане на цената на доставената топлинна енергия, както и отправена и получена от ответниците покана за заплащане на таксата за дялово разпределение.

При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответниците е да докажат, че са погасили претендираните вземания.

По възражението за давност в тежест на ищеца е да установи настъпването на обстоятелства, водещи до спиране и/или прекъсване на погасителната давност по смисъла на чл. 115 ЗЗД и чл. 116 ЗЗД.

Спорно на първо място е дали ответниците имат качеството на клиенти на топлинна енергия за процесния имот и абонатен номер през процесния период.

Понятието „потребител на топлинна енергия за битови нужди“ е определено в § 1, т. 42 от ДР на ЗЕ (отм.), действал до 17.07.2012 г., а именно: физическо лице - собственик или ползвател на имот, което ползва топлинна енергия с топлопреносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за домакинството си. Съгласно разпоредбата на чл. 153 ЗЕ – в редакцията, действала до 17.07.2012 г., всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са „потребители на топлинна енергия“. След отмяната на § 1, т. 42 ДР на ЗЕ и с влизане в сила измененията на ЗЕ от 17.07.2012 г. се въвежда понятието „клиент на топлинна енергия“, което е еквивалентно по смисъл на понятието „потребител на топлинна енергия“.

Съгласно § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012 г.) „Битов клиент“ е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за

собствени битови нужди. Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ (редакция след 17.07.2012 г.) всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 ЗЕ на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3 ЗЕ. Посочените от законодателя в чл. 153, ал. 1 ЗЕ клиенти на топлинна енергия за битови нужди са собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху имота. Клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, съответно на носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо имота лице придобива качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. Сключването на договора с третото лице следва да се докаже с всички допустими по ГПК доказателствени средства, например с откриване на индивидуална партида на ползвателя при топлопреносното дружество (така ТР № 2/17.05.2018 г. по тълк. д. № 2/2017 г. по описа на ОСГК на ВКС).

Следователно договорът за доставка на топлинна енергия за даден имот, част от сграда, намираща се в режим на етажна собственост, може да бъде както изричен писмен (при постигане на съгласие относно същественото съдържание на договора), така и презюмиран (сключен със самия факт на придобиване на собствеността или вещното право на ползване), като всеки нов договор за този имот, сключен по който и да е от двата начина (изричен или презюмиран), преустановява действието за в бъдеще на предходно сключен договор за същия имот с друго лице. Ето защо за преценката с кого дружеството – ищец е в облигационни отношения за доставка на топлинна енергия за процесния имот през процесния период, е меродавно обстоятелството с кое лице последно по време е бил сключен договор за доставка на топлинна енергия.

Настоящият състав на съда приема, че ищецът е изпълнил доказателствената си тежест да установи, че през исковия период ответниците са имали качеството клиенти на топлинна енергия, доставяна до процесния имот.

Въз основа на приетите по делото Нотариален акт за продажба на недвижим имот № 55, том I, рег. № 727, дело № 55/1998 г., от 12.10.1998 г. и Нотариален акт за дарение на недвижим имот № 69, том VII, рег. № 9312, дело № 1173/2001 г., от 28.11.2001 г. се установява, че ответниците притежават вещното право на ползване върху имота, включително и през исковия период. С оглед разясненията на посоченото тълкувателно решение именно ответниците в качеството си на вещни ползватели на имота са клиенти на топлинна енергия за битови нужди по аргумент на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ и

имат задължение да заплащат стойността на доставената от ищеца топлинна енергия в имота за процесния период. При учредено/запазено вещно право на ползване собственикът на имота притежава т. нар. „гола собственост“ и докато съществува правото на ползване за трето лице, той не би могъл да упражнява правомощието да ползва вещта и на основание чл. 57, ал. 1 ЗС задължен да посреща разноските по ползването на имота, в частност за заплащане цената на доставената топлоенергия, е вещният ползвател. Отговорността на собственика на топлоснабдения имот би възникнала от момента на прекратяване на вещното право на ползване по някой от способите, уредени в Закона за собствеността и след надлежно уведомяване за това на насрещната страна по правоотношението. По делото не се твърди и не се установява правото на ползване, възникнало в полза на ответниците да е било погасено през процесния период, да е било учредено вещно право на ползване на имота на друго лице, или да е бил сключен писмен договор с „Т.С.“ ЕАД с трето за спора лице за продажба на топлинна енергия за исковите имот и период.

Нормата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ регламентира продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители (клиенти) на топлинна енергия за битови нужди, като постановява, че тя се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР, в които се урежда съдържанието на договора. Договорното правоотношение по продажба на топлинна енергия при общи условия възниква между топлопреносното предприятие и потребителя (клиента), по силата на закона - чл. 150 ЗЕ, без да е необходимо изрично изявление на ответниците, включително и относно приемането на общите условия, в който смисъл е и съдебната практика - решение № 35/21.02.2014 г. по гр. д. № 3184/2013 г. по описа на ВКС, III г. о. Предвид тази нормативна уредба съдът приема, че между главните страни по спора за процесния период е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия, каквито са общите условия на ищеца от 2016 г., одобрени с решение № 0У-1/27.06.2016 г. на КЕВР, публикувани във вестник „Монитор“ от 11.07.2016 г., в сила от 11.08.2016 г., което правоотношение е възникнало по силата на закона с оглед качеството на ответниците на вещни ползватели на имота през процесния период, и именно те са задължени да заплащат стойността на доставената до имота топлинна енергия, при доказана реална доставка.

Неоснователен е доводът на ответниците, че общите условия противоречат на ЗЗП. В случая не се касае за клаузи, върху чието съдържание потребителят не може да влияе, доколкото съгласно цитираната разпоредба на чл. 150, ал. 3 ЗЕ, потребителите, които не са съгласни с ОУ, имат право да внесат в топлопреносното предприятие заявление, в което да предложат специални условия, които след приемането им от предприятието да се отразят в допълнителни писмени споразумения. В конкретната хипотеза ответниците не твърдят, а и не установяват по делото по отношение на тях да се прилагат специални условия, договорени между страните, използвайки установения в закона механизъм.

Неоснователно е и възражението, че разпоредбите на чл. 150 и чл. 153 ЗЕ, установяващи задължението на собствениците да заплащат доставената в имотите

им топлинна енергия и да спазват общите условия на топлоснабдителните предприятия, които са приети от държавен орган, ограничават правото на собственост. Основните права, уредени в Конституцията на Република България, са гарантирани на гражданите в определени граници, посочени в чл. 57 от Конституцията – това са правата на останалите правни субекти и нормите, установени в защита на обществени интереси. В случая нормите на чл. 150 ЗЕ и чл. 153 ЗЕ уреждат баланса между правото на собственост и имплицитно заложения в чл. 19, ал. 1 от Конституцията (чрез гарантирането на стопанската инициатива) принцип за забрана на неоснователното обогатяване. Собствениците на топлоснабдени имоти са свободни да ги ползват както лично, така и чрез други лица – като ги отдават под наем. Законът единствено предвижда, че титуляр на задълженията за сметките на имота за топлоснабдяване е собственикът, респ. вещният ползвател, а той следва да уреди отношенията си с другите ползватели на имота на основание сключен с него договор. Това е правило за разпределяне на отговорността по облигационни задължения, а не ограничение на правото на собственост. Следва да се посочи, че чл. 1, § 1 от Протокол № 1 към Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи изрично предвижда, че правото на свободно ползване на благата (което отразява широкото разбиране за „собственически“ права) в съвременното конституционно право включва възможността да се налагат и определени ограничения на правото на собственост. Следователно обсъжданите разпоредби от ЗЕ не противоречат на норми от правни актове с по-голяма юридическа сила. Поради това и с оглед изложените по-горе съображения, съдът прави извод, че между страните е възникнало договорно правоотношение по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и общите условия на ищеца.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение. Съгласно чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда – етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ (чл. 139 - чл. 148) и в Наредби за топлоснабдяването. Във връзка с оплакванията на ответниците следва да се посочи, че действително определени разпоредби на Наредба № 16 - 334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването са отменени с Решение № 8294/26.06.2020 г. по адм. д. № 14350/2019 г. по описа на ВАС, 5-членен състав. С Наредба № Е-РД-04-1/12.03.2020 г. за топлоснабдяването посочената наредба от 06.04.2007 г. е отменена. От това следва, че за процесния период са действали и двете наредби (като отмяната на разпоредбите от наредбата от 06.04.2007 г. няма обратно действие) и не е допуснато нарушение да се изчислява въз основа на тях количеството топлинна енергия.

Топлинната енергия за отопление на сграда – етажна собственост се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите в сграда – етажна собственост -

арг. чл. 142, ал. 2 ЗЕ.

В разпоредбата на чл. 156 ЗЕ е регламентирано уреждане на отношенията между топлопреносното предприятие и потребителите на топлинна енергия в сгради – етажна собственост, въз основа на принципа за реално доставената на границата на собствеността топлинна енергия, като всеки потребител дължи заплащането на реално потребената въз основа на отчетните единици топлинна енергия от средствата за дялово разпределение, монтирани на отоплителните тела в жилището и съответната част от стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация.

Установява се от приобщените по делото писмени доказателства и заключението на СТЕ, че сградата, в която се намира жилището, е била с непрекъснато топлоподаване през процесния период, следователно същото е било топлофицирано.

Неоснователни са доводите на ответниците, че не следва да заплащат стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация. С ТР № 2/17.05.2018 г. по тълк. д. № 2/2017 г. по описа на ОСГК на ВКС се възприе становището, че присъединяването на сградата към топлопреносната мрежа става по решение на общото събрание на етажната собственост. Прекратяване на топлоснабдяването е уредено като възможно само при постигнато съгласие между всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сградата (чл. 153, ал. 2 ЗЕ). Отделният етажен собственик може да прекрати топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, но остава потребител на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата (чл. 153, ал. 6 ЗЕ).

Както е посочено в решение на Конституционния съд № 5/22.04.2010 г. по к. д. № 15/2009 г., топлоснабдяването на сградите под режим на етажна собственост неизбежно се извършва чрез инсталация, която се явява обща част на сградата. Предназначението на сградната инсталация е да отоплява вътрешната част на сградата - етажна собственост, и чрез топлопроводите ѝ топлинната енергия да достига до индивидуалните имоти на потребителите. Общите части не могат да бъдат отделени от сградата по начин да задоволяват нуждите само на някои собственици и титуляри на вещни права. Потребителите на топлинна енергия в такава сграда могат да имат различни интереси, включително по въпроса да бъде ли сградата топлоснабдена. Принципът, който законодателят е възприел при регламентирането на начина на избягване на конфликти между етажните собственици, е „решава мнозинството“. Затова при доставката на централно отопление в сградите под режим на етажна собственост искането за услугата се прави не от всеки отделен етажен собственик (той не би могъл да получи енергията, без да ползва сградната инсталация като обща част), а от мнозинството етажни собственици, които по общо правило могат да вземат решения дали и как да бъдат използвани общите части. Потребител на услугата е цялата етажна собственост, затова титулярът на права върху отделни обекти може да откаже заплащането на доставено против волята му централно отопление в тези обекти, но не може да откаже (съгласно цитираното по-горе решение на Конституционния съд) заплащането на отдадената от сградната инсталация или от отоплителните уреди в общите части енергия

при доставката на централно отопление в сградата.

По делото се установи, че етажните собственици са взели решение за сключване на договор за извършване на услугата дялово разпределение в процесната етажна собственост с „Т.С.“ ЕООД, както и са сключили договор с предмет извършване на монтаж на електронни радиаторни разпределители на ТЕ и радиаторни вентили и извършване на услугата топлинно счетоводство. Ето защо и съдът приема, че по решение на мнозинството от етажните собственици е било взето решение ползваната в етажната собственост топлинна енергия да се разпределя от „Т.С.“ ЕООД по системата за дялово разпределение, което видно и от данните по делото е извършвало услугата дялово разпределение на топлинна енергия и през исковия период (няма данни договорът да е преустановил действието си по предвидения ред – чл. 2.4), в която връзка ответниците са обвързани от взетото решение.

От събраните по делото доказателства, включително заключенията на приетите съдебно - техническа и съдебно - счетоводна експертизи, които съдът кредитира като компетентно изготвени и обосновани, и документите, представени от „Т.С.“ ЕООД, се установява, че в процесния период в имота е доставяна и потребявана топлинна енергия, отдадена от щранг лира в банята - тръбно отоплително тяло, част от отоплителната инсталация на сградата без уред за дялово разпределение, с оглед което и отдадената чрез същото ТЕ е определена по изчислителен път, топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация и топлинна енергия за БГВ на стойност **общо 876,75 лв.** Тази топлинна енергия е начислена при условията на установения по делото осигурен достъп до имота за отчет на уредите за дялово разпределение. От СТЕ се установява, че дяловото разпределение на топлинна енергия е извършено правилно съобразно нормативните изисквания, а претендираните суми като стойност на доставена топлинна енергия са изчислени съобразно пълния отопляемия обем на имота по проект и действащите през процесния период цени. Независимо от направеното от процесуалния представител на ответниците оспорване на заключенията на СТЕ и ССЧЕ, съдът намира за необходимо да посочи, че дава вяра на заключенията на вещите лица. Същите са изготвени от експерти, притежаващи необходимите специални знания из областта на съответните науки. Заключенията са отговорили обективно и пълно на поставените задачи, като не са налице основания съдът да не кредитира същите и да не ги ползва за разрешаване на правния спор. Следва да се посочи, че заключението на СТЕ е изготвено не само на база едностранно съставени от ищеца частни документи (извлечение от сметка и съобщения към фактури, които са оспорени от ответниците), но и въз основа на данните, предоставени на вещото лице от фирмата за дялово разпределение – изравнителни сметки за потребена топлинна енергия в имота, отчети на уредите за дялово разпределение и на документи, представени от топлофикационния район, т. е. изводът за реално доставената до имота топлинна енергия и нейната стойност е направен не само въз основа на представените от ищеца частни документи, поради което съдът намира за доказана доставката на ТЕ до имота на ответниците на посочената в исковата молба стойност през процесния период.

Относно изправността на общия топломер в абонатната станция, действително

същият не е преминавал изискуемата по закон метрологична проверка на всеки две години, но настоящият съдебен състав кредитира заключението на СТЕ, че въпреки нередовната метрологична проверка, общият топломер в абонатната станция не е отчел отклонения при последващата проверка и е бил изправен, вкл. през процесния период, поради което е бил годно средство за търговско измерване на постъпилата в абонатната станция топлинна енергия през исковия период.

На следващо място, с оглед твърденията за неправилно начислена топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, съдът приема следното:

С Решение на СЕС от 05.12.2019 г. по съединени дела С-708/2017 и С-735/2017 г. е даден отговор на поставените с отправените преюдициални запитвания въпроси, като е прието, че чл. 27 от Директива 2011/83/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2011 година относно правата на потребителите, за изменение на Директива 93/13/ЕИО на Съвета и Директива 1999/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 85/577/ЕИО на Съвета и Директива 97/7/ЕО на Европейския парламент и на Съвета във връзка с чл. 5, параграфи 1 и 5 от Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 година относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета („Директива за нелоялни търговски практики“), трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, която предвижда, че собствениците на апартамент в сграда - етажна собственост, присъединена към система за централно отопление, са длъжни да участват в разходите за топлинна енергия за общите части на сградата и за сградната инсталация, дори индивидуално да не са поръчвали доставката на отопление и да не го използват в своя апартамент. Според СЕС допустима е национална правна уредба, която предвижда, че в сградите в режим на етажна собственост сметките за топлинна енергия за сградната инсталация се изготвят за всеки собственик на апартамент в сградата пропорционално на отопляемия обем на неговия апартамент. Такова становище е застъпено и с ТР № 2/25.05.2017 г. по описа на ОСГК на ВКС. Такъв е и настоящият случай – ТЕ, отдадена от сградната инсталация, е начислена съобразно отопляемия обем на жилището, за процесните отчетни периоди процентът на отопление от сградна инсталация не надхвърля 50 %, като съдът не споделя възраженията на ответниците, че тези начисления са нищожни и не се дължат суми за ТЕ на това основание. В конкретния случай нито се твърди, нито са представени доказателства, че етажните собственици в процесната сграда - етажна собственост са се възползвали от възможността да прекратят договорната си връзка с топлопреносното предприятие в хипотезата на чл. 153, ал. 2 ЗЕ, поради което и същите, вкл. ответниците, дължат цената на топлинната енергия за общите части на сградата - етажна собственост, включително за сградната инсталация.

Относно качествените показатели на топлинната енергия е необходимо да се посочи, че според действащите през исковия период наредби за топлоснабдяването операторът на

топлопреносната мрежа осигурява режима на работа на топлоснабдителната мрежа, като определя температурата и налягането на топлоносителя в съответствие с изчислителния хидравличен режим и приетия температурен график за постигане на минимални разходи при производството и преноса на топлинна енергия до съоръженията на потребителите и следи за спазването им. Така са определени качествените параметри на доставената услуга. Тези параметри са определени ясно, респективно посочен е механизъм за определянето им в зависимост от предварително разчетени критерии. Ищецът, като продавач на топлинна енергия, има задължение да достави необходимото количество топлинна енергия до абонатната станция на съответната сграда – етажна собственост. Същият обаче няма задължения във връзка с изправността и състоянието на отоплителната инсталация в сградата, съответно неизправностите и неефективността на същата. По отношение на качеството на доставяната топлинна енергия потребителят разполага с възможността да направи рекламация по реда, предвиден в ОУ, каквато в случая няма данни да е заявена.

Не може да се приеме, че се касае и за непозволена държавна помощ или за хипотеза на непоискана доставка, като в тази връзка съдът намира за необходимо да посочи, че е налице произнасяне по този въпрос с ТР № 2/25.05.2017 г. по тълк. д. № 2/2016 г. по описа на ОСГК на ВКС, в смисъл, че за отношенията, възникващи при доставяне на топлинна енергия за битови нужди в сграда - етажна собственост, се прилагат разпоредбите на Закона за енергетиката, които не противоречат на разпоредбата на чл. 62, вр. с § 1 от Допълнителните разпоредби на Закона за защита на потребителите. Нещо повече, в случая не става въпрос за принудителна доставка, доколкото, както се посочи, процесната сграда - етажна собственост е присъединена към топлопреносната мрежа по инициатива на етажните собственици, като същите са поискали извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия, поради което извод за принудителното доставяне на такава в сградата от страна на ищцовото дружество не може да бъде направен. Касае се за сделка – решение на общност от субекти – етажни собственици, което е взето на проведено общо събрание, осъществено по определен в закона ред и които решения имат действие по отношение на всички субекти в общността, включително и ответниците. Ето защо, не може да става въпрос за принудително доставяне на стока или услуга (топлоенергия) без изрично искане от страна на потребителя, респективно за допуснато нарушение на чл. 62 ЗЗП.

Предвид изложеното, съдът приема, че за процесния имот е доставяна топлинна енергия съобразно уговореното, като количеството на доставената енергия е измервано коректно, стойността на доставената топлинна енергия е в размер на 876,75 лв., изчислена съобразно действащите през процесния период цени на КЕВР.

От ответниците своевременно е направено възражение за погасителна давност, по отношение на което съдът намира следното:

Задълженията на потребителя за заплащане стойността на топлинната енергия са такива за периодични плащания, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време еднородни задължения, чийто падеж е уговорен в общите условия на ищцовото дружество, като не е необходимо плащанията да са еднакви по размер (така ТР №

3/18.05.2012 г. по тълк. д. № 3/2011 г. по описа на ОСГК на ВКС). Същите се погасяват с изтичане на тригодишен давностен срок. Съгласно чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, а в чл. 114, ал. 2 ЗЗД е предвидено, че ако е уговорено вземането да става изискуемо след покана, давността започва да тече от деня, в който задължението е възникнало.

Разпоредбата на чл. 116, б. „б“ ЗЗД предвижда, че давностният срок се прекъсва с предявяване на иск относно вземането. Според Общите условия за продажба на топлинна енергия от „Т.С.“ ЕАД от 2016 г., купувачите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45 - дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Тъй като настоящият иск се счита предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 01.11.2022 г., на основание чл. 422, ал. 1 ГПК – то в случая от 01.11.2022 г. давността е прекъсната, като в периода 13.03.2020 г. - 20.05.2020 г. срокът на погасителната давност е спрял да тече на основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във връзка с § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето (обн. ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г.). Ето защо, вземанията на ищеца, станали изискуеми преди 24.08.2019 г. (с прибавяне на 69 дни, през които давност не е текла), са погасени по давност. В случая това са вземанията за периода 01.05.2019 г. - 30.06.2019 г. вкл., тъй като вземането за м. 06.2019 г. е станало изискуемо на 15.08.2019 г., или непогасени са вземанията за периода 01.07.2019 г. - 30.04.2021 г. На основание чл. 162 ГПК, като взе предвид представените по делото писмени доказателства и заключението на СТЕ, съдът приема, че погасена по давност е сумата от 23,92 лв., начислена с фактурите за м. май 2019 г. и м. юни 2019 г., съответно непогасена по давност е сумата от 852,82 лв. Ето защо искът за главница за топлинна енергия е основателен за сумата от **852,82** лв. и за периода 01.07.2019 г. - 30.04.2021 г., до който размер следва да бъде уважен, съответно отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 876,74 лв.

Доколкото от събраните по делото доказателства не следва противното, а ищецът претендира заплащането на цената на потребената в имота топлинна енергия от ответниците при равни квоти, то и следва да се приеме, че всеки от тях е задължен за 1/2 част от неплатената цена на потребената в имота топлинна енергия през исковия период, или за сумата от 426,41 лв., предвид и данните за разпределение на правото на ползване върху имота.

Като законна последица от уважаването на иска, върху главницата следва да се присъди и законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 01.11.2022 г. до окончателното плащане.

По претенцията за мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия:

Върху погасената по давност главница за периода 01.05.2019 г. - 30.06.2019 г. лихва не се дължи по аргумент от чл. 119 ЗЗД.

По отношение режима на забавата за дължими суми за топлинна енергия за периода

са приложими Общите условия към договора, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, в сила от 11.08.2016 г. Съгласно чл. 33, ал. 1 от Общите условия от 2016 г., клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Лихва за забава обаче на основание чл. 33, ал. 3 вр. ал. 2 вр. чл. 32, ал. 3 от Общите условия от 2016 г. започва да се начислява единствено след 45-дневен срок след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от Търговеца.

В ОУ от 2016 г. падежът на задължението за заплащане стойността на ТЕ е изрично определен – с изтичане на 45-дневен срок след изготвяне на изравнителните сметки след края на отоплителния сезон. По общите правила на договорната свобода страните са овластени да уговорят падеж на задълженията си с договора, а в случая такава уговорка се съдържа в общите условия. Предвижда се лихва да се дължи след установяване на окончателния размер на задължението, с оглед което и след настъпване на падежа купувачът изпада в забава и дължи обезщетение в размер на законната лихва.

Неоснователно е възражението на ответниците, че лихва е начислявана върху прогнозните сметки. Следва да се посочи, и че за времето на извънредното положение не се претендира и не се установява да е начислявана лихва за забава, доколкото падежът на вземането по общата фактура за първия отоплителен сезон от исковия период настъпва на 15.09.2020 г., а ищецът претендира лихва за забава за времето от 15.09.2020 г. до 14.10.2022 г., т. е. след отмяната на извънредното положение, както е пояснило и вещото лице по ССЧЕ в съдебно заседание. Предявеният иск за лихва за забава върху главницата за топлинна енергия в размер на сумата от 852,82 лв. и за периода 15.09.2020 г. – 14.10.2022 г. следва да се уважи за сумата от **137,50 лв.** (от която всеки от ответниците дължи по 68,75 лв.), която съдът, съобразявайки уважената част от главницата, момента на изпадане в забава за заплащане на задължението по всяка от двете изравнителни сметки и с помощта на онлайн калкулатор, изчисли на основание на чл. 162 ГПК. До пълния предявен размер от 141,44 лв. този иск следва да се отхвърли като неоснователен.

По претенцията за услугата за дялово разпределение за периода:

По силата на чл. 22 от Общите условия на ищеца от 2016 г. дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от Наредбата за топлоснабдяването или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на ЕС, като съгласно ал. 2 на същите клаузи – клиентите заплащат на продавача - „Т.С.“ ЕАД стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец.

Съгласно чл. 36 от Общите условия на ищеца от 2016 г. клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение (извършвана от избран от клиентите търговец), като стойността се формира от: цена за обслужване на партидата на клиент и цена на отчитане уредите за дялово разпределение. В клаузата на чл. 36, ал. 2 от Общите условия 2016 г. е предвидено, че редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение, и се обявява по подходящ начин на клиентите. С общите условия, одобрени от ДКЕВР, се урежда

съдържанието на договора за продажба на топлинна енергия между страните, който на основание чл. 20а ЗЗД има сила на закон за последните. Според чл. 22 от ОУ услугата „дялово разпределение“ се заплаща на „Т.С.“ ЕАД, от което следва, че именно на ищцовото дружество следва да бъдат заплатени сумите за дялово разпределение за процесния период.

Предвид горните обстоятелства ищецът се легитимира като субект, който има право да получи цената на извършваната услуга дялово разпределение, съобразно което предявеният иск за установяване дължимостта на тази сума в полза на „Т.С.“ ЕАД и при наличните доказателства, представени от „Т.С.“ ЕООД, че през процесния период действително е извършвана услуга дялово разпределение на топлинна енергия, е установен по основание. Предвид началото на периода, за който се претендира цена на услуга дялово разпределение – м. 09.2019 г., съдът приема, че няма вземания, които да са погасени по давност. Следователно се дължи възнаграждение за целия процесен период от 01.09.2019 г. до 30.04.2021 г. в размер на **35,33 лв.**, съгласно представените писмени доказателства и заключението на СТЕ, или искът е основателен в пълен размер, като всеки от ответниците дължи половината от дълга - по 17,66 лв.

Като законна последица върху главницата следва да се присъди и законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 01.11.2022 г. до окончателното плащане.

По претенцията за мораторна лихва върху главницата за цена на услуга дялово разпределение на топлинна енергия:

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на заявлението по чл. 410 ГПК, съответно на исковата молба, поради което акцесорната претенция в тази част е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По разноските:

С оглед изхода от спора право на разноски имат и двете страни съразмерно на уважената, респективно отхвърлената част от исковете.

За исковото производство на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК на ищеца следва да бъде присъдена сума в размер на 652,44 лв. от общо претендираните съгласно списък по чл. 80 ГПК в размер на 675 лв. (за държавна такса – 25 лв., 550 лв. – депозит за експертизи и 100 лв. юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37 ЗПП, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащане на правната помощ, при съобразяване на материалния интерес и фактическата и правната сложност на делото), съразмерно с уважената част от исковете, или всеки от ответниците дължи по 326,22 лв.

За заповедното производство на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК на ищеца се следват разноски в размер на сумата от 72,50 лв. от общо претендираните 75 лв., или всеки от ответниците дължи по 36,25 лв.

По възраженията на ответниците, че не дължат разноски за производството, съдът намира за необходимо да посочи следното:

Разпоредбата на чл. 78, ал. 8 ГПК е ясна и не се нуждае от тълкуване. Юрисконсултско възнаграждение в определен от съда размер се присъжда в полза на ЮЛ, което в производството е представлявано от служител с юридическо образование. Що се касае до размера на определените от съда юрисконсултски възнаграждения, следва да се посочи, че както за исковото, така и за заповедното производство същите са в минимален размер, като в тази връзка съдът е съобразил процесуалната активност на представителите на ищеца в съответните фази на производството. Така определените размери са присъдени според съотношението между уважена и отхвърлена част от исковете. Неоснователни са и възраженията, че в тежест на ответниците не следва да се възлагат разноски за изплатени възнаграждения на вещи лица по допуснатите експертизи. Такива са допуснати с оглед становището на ответниците в отговора на исковата молба, разноските за възнаграждения на вещите лица са внесени от ищеца, възнаграждения на експертите са били изплатени, с оглед което според съотношението на уважена и отхвърлена част от исковете на основание чл. 78, ал. 1 ГПК съдът възлага съответна част от тези разноски на ответниците. Съдът е ползвал констатациите на вещите лица при изграждането на изводите си относно правнорелевантните факти. Ето защо и не е налице основание разноските за възнаграждения на вещите лица да останат изцяло в тежест на ищеца.

От ответниците се претендират разноски за безплатна правна помощ в исковото производство, съгласно договори за правна помощ от 15.12.2022 г., приложени към възраженията по чл. 414 ГПК, видно от които процесуалното представителство на ответниците се осъществява в хипотезите на чл. 38, ал. 1, т. 2 и т. 3 ЗАдв. На основание чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения съдът приема, че на адвокат С. се дължи възнаграждение в размер на по 400 лв. за всеки ответник, съобразно цената на исковете и фактическата и правната сложност на делото. Съобразно отхвърлената част от исковете, в полза на процесуалния представител на ответниците следва да се присъди сумата от общо 26,72 лв. В заповедното производство не са претендирани разноски от ответниците, поради което съдът не присъжда такива.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, срещу Д. Ж. В., ЕГН *****, с адрес: гр. С..... и Д. В. В., ЕГН *****, с адрес: гр. С..... искове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че Д. Ж. В., ЕГН *****, и Д. В. В., ЕГН *****, дължат на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, при условията на разделна отговорност (всеки по 1/2 част) от следните суми: **сумата от 852,82 лв.** (всеки ответник по 426,41 лв.) - цена на доставена от

дружеството топлинна енергия за имот с абонатен № 181317, находящ се в гр. С..... за периода 01.07.2019 г. - 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 01.11.2022 г. до изплащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** този иск за разликата над 852,82 лв. до пълния предявен размер от 876,74 лв. и за периода 01.05.2019 г. - 30.06.2019 г. като погасен по давност; **сумата от 137,50 лв.** (всеки ответник по 68,75 лв.) – мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2020 г. - 14.10.2022 г., като **ОТХВЪРЛЯ** този иск за разликата над 137,50 лв. до пълния предявен размер от 141,44 лв. като неоснователен; **сумата от 35,33 лв.** (всеки ответник по 17,66 лв.) - цена на услугата дялово разпределение на топлинна енергия за периода 01.09.2019 г. - 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 01.11.2022 г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 16.11.2022 г. по ч. гр. д. № 59380/2022 г. по описа на СРС, 48 състав, като

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, срещу Д. Ж. В., ЕГН *****, с адрес: гр. С..... и Д. В. В., ЕГН *****, с адрес: гр. С..... искове с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че Д. Ж. В. и Д. В. В. дължат на ищеца при условията на разделна отговорност (всеки по 1/2 част) от сумата от 7,58 лв. (всеки ответник по 3,79 лв.) - мораторна лихва върху цената на услуга за дялово разпределение на топлинна енергия за периода 31.10.2019 г. - 14.10.2022 г., за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 16.11.2022 г. по ч. гр. д. № 59380/2022 г. по описа на СРС, 48 състав, като неоснователни.

ОСЪЖДА Д. Ж. В., ЕГН *****, с адрес: гр. С..... и Д. В. В., ЕГН *****, с адрес: гр. С..... да заплатят на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, сумата от 72,50 лв. (всеки ответник по 36,25 лв.) - разноси за ч. гр. д. № 59380/2022 г. по описа на СРС, 48 състав, и сумата от 652,44 лв. (всеки ответник по 326,22 лв.) - разноси за исковото производство, съразмерно с уважената част от исковите.

ОСЪЖДА „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, да заплати на основание чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1 ЗАДв. на адв. Д. Ц. С., ВрАК, БУЛСТАТ *****, адрес: гр. С., ул. „В.“ № 1, офис 3, сумата от 26,72 лв. – адвокатско възнаграждение за предоставена на ответниците Д. В. и Д. В. безплатна правна помощ в исковото производство, съразмерно с отхвърлената част от исковите.

Решението е постановено при участието на „Т.С.“ ЕООД като трето лице - помагач на страната на ищеца „Т.С.“ ЕАД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от съобщаването му чрез връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____